

Arrest

nr. 68 829 van 20 oktober 2011
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

en

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 en op 23 juli 2011 op heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY en van advocaat N. VAN DER LINDEN, loco advocaat S. LAUWERS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Chauddagam in het district Comilla. Uzelf was actief voor de BNP ("Bangladesh Nationalist Party"). Uw vader werkte bij de BDR (Bangladesh Rifles) en daarom woonde uw familie in het BDR camp in de hoofdstad Dhaka. U studeerde in Dhaka tot 2005. Nadien woonde u afwisselend in Dhaka en Chauddagam. Op 28 februari

2009 zou uw vader u en uw moeder op de bus hebben gezet van Dhaka naar Chauddagram. Hij zei dat hij bepaalde zaken diende te volbrengen. De dag nadien brak een revolte uit bij de BDR waarbij verschillende officieren gedood werden. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van uw vader. U weet niet wat er met hem gebeurde. Uw vader had goede contacten in India en was ook betrokken bij illegale zaken. U noemde hem zelfs een terrorist. Na 29 februari 2009 werd u door de dorpingen op slechte wijze behandeld en kwam de politie en het leger regelmatig naar uw vader vragen. Daartoe zouden ze u meermaals hebben mishandeld. Om die redenen besloot u Bangladesh te verlaten. U vertrok op 23 augustus 2010 op illegale wijze naar India van waaruit u met een vals paspoort naar Italië reisde. U kwam van daaruit naar België waar u op 30 augustus 2010 asiel aanvraagde. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten eerste verklaarde u lid te zijn van de BNP, maar u kon over deze partij amper iets vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.8-10). U zou een soort van publiciteitssecretaris binnen het comité van de BNP voor geheel Chauddagram zijn geweest. Toch kwam u in het beschrijven van de BNP niet verder dan te stellen dat ze de problemen van de mensen willen oplossen en dat ze anders zijn dan de Awami League (AL). Nergens was u concreet in het beschrijven van de ideologie en/of programmapunten van de BNP, evenmin was u concreet in het beschrijven van uw precieze activiteiten voor deze partij. Bovendien verklaarde u te zijn gaan stemmen bij de laatste nationale verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 10). U zou die dag zelfs nog actief zijn geweest voor de BNP. Toch gaf u verkeerdelijk aan dat de verkiezingen plaatsvonden in februari 2009. Uit informatie die in het administratieve dossier is gevoegd, blijkt echter dat de verkiezingen al dateren van december 2008. U gaf aan dat uw problemen van 29 februari 2009 plaatsvonden één maand na de verkiezingen, hetgeen opnieuw fout is. Gezien uw beweerde politieke profiel, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u de juiste datum van de verkiezingen kan weergeven, zeker indien dit uw laatste concrete activiteiten voor de BNP betrof.

Ten tweede verklaarde u dat de revolte van de BDR begon op 29 februari 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 15). Echter stemt dit niet overeen met de werkelijkheid, zoals blijkt uit informatie die in het administratieve dossier is toegevoegd. De revolte startte op 25 februari 2009 en was op 29 februari 2009 al afgelopen. Dat u zich de precieze data niet zou kunnen herinneren zou opmerkelijk zijn, doch enigszins aanvaardbaar. Echter indien u zelf meermaals naar 29 februari 2009 verwijst als de dag waarop de revolte begon, ondermijnt deze vaststelling volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers gaf u ook aan dat u op 28 februari 2009 vanuit Dhaka naar Chauddagram de bus nam en dat de revolte toen nog niet begonnen was (zie gehoorverslag CGVS p.15). Bovendien kende u geen namen van officieren die bij die revolte om het leven kwamen (zie gehoorverslag CGVS p.15), hetgeen weinig geloofwaardig overkomt gezien de massale mediaberichtgeving. U kende trouwens ook niet het hoofd van het BDR kamp waar uw familie verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Ten derde kon u uw verklaringen op geen enkele wijze ondersteunen met enig document (zie gehoorverslag CGVS p.7). Hoewel u in Bangladesh verschillende documenten bezat en u vanuit België contacten onderhield met uw moeder in Bangladesh, hebt u niet de inspanningen geleverd om documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag voor te leggen. U gaf aan dat uw moeder ziek was, hetgeen u echter niet in de weg zou staan om andere familieleden of vrienden te contacteren om documenten vanuit Bangladesh te laten overkomen.

Ten slotte is het ongeloofwaardig dat u vanuit India naar Italië zou hebben gereisd met een paspoort waarvan u niet precies weet welke nationaliteit het betreft (zie gehoorverslag CGVS p.6). U gaf aan dat het misschien een Indisch paspoort was, doch is de kleur van het paspoort die u gaf, zijnde groen, niet de kleur van een Indisch paspoort (zie informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd). U wist ook niets over het visum waarmee u naar Italië reisde, hetgeen gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, niet geloofwaardig is.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat tegen de bestreden beslissing van 28 juni 2011 zowel een verzoekschrift werd ingediend op 13 juli 2011 (rolnummer 75 250) als op 23 juli 2011 (rolnummer 75 817). Aangezien

beide verzoekschriften hetzelfde voorwerp aanvechten, worden beide zaken in het kader van een goede rechtsbedeling samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift van 13 juli 2011 met als rolnummer 75 250 (hierna: eerste verzoekschrift), wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het verzoekschrift van 23 juli 2011 met als rolnummer 75 817 (hierna: tweede verzoekschrift), wordt de schending aangevoerd van het artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2. De ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar is gesteund op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal werd toegekend in toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

3.6. Verzoeker geeft theoretische beschouwingen over de begrippen 'vluchteling' en 'vrees' met hieraan gekoppeld de objectieve en subjectieve elementen en meent hieraan te voldoen. Hij verwijst dienaangaande naar de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst.

3.7. Waar verzoeker verwijst naar internationale rapporten zonder deze bij naam te vernoemen om aan te tonen dat de mensenrechtensituatie in Bangladesh "*beneden alle peil is*" en "*zeker niet als stabiel kan worden aanzien*", wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in zijn land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Verzoekers loutere beweringen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Bangladesh en dat hij geen hulp kan inroepen van "*de staat tot dewelke hij behoort*" en dat zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegronnd zijn van de redelijke vrees voor vervolging vermogen niet te leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet correct werd genomen. De Raad merkt op dat verzoeker met een verwijzing naar algemene feiten, die geen direct verband houden met zijn situatie, niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt.

3.8. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dat hij amper iets kon vertellen over de partij BNP waarvan hij verklaarde lid te zijn, wordt deze motivering als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

3.9. Verzoeker meent geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben betreffende de datum van de laatste verkiezingen, waar hij meent dat deze in januari/februari 2009 hebben plaatsgevonden. Verzoeker stelt dat uit verschillende asioldossiers van mensen uit Bangladesh blijkt dat zij allen verklaren dat de laatste verkiezingen in januari 2009 plaatsvonden, doch de commissaris-generaal geen enkele moeite doet om dit na te gaan en slechts zegt dat ze zich allen vergissen daar het december 2008 was. Verzoeker meent dat uit kranten en informatie op het internet, waar de commissaris-generaal toegang toe heeft, blijkt dat de laatste verkiezingen inderdaad plaatsvonden op 12 januari 2009. De algemene verkiezingen waren in december 2008, maar in een bepaald gebied werden de verkiezingen uitgesteld tot januari 2009 en hier won de BNP. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij zich niet vergist heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van verzoeker op het Commissariaat-generaal, blijkt dat verzoeker gevraagd werd: "*Herinnert u zich de exacte dag van de verkiezingen?*" waarop hij antwoordde: "*Is lang geleden, ik herinner me dat niet, februari waarschijnlijk. Februari 2009 meest waarschijnlijk.*" Wanneer hem gevraagd werd wat voor verkiezingen dat waren, antwoordde verzoeker dat het om nationale verkiezingen ging (administratief dossier, gehoor CGVS, stuk 3, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14), en gebaseerd is op tal van bronnen, blijkt dat de verkiezingen gehouden werden in december 2008. Verzoeker wijst op andere informatie die zou bestaan, doch laat na deze informatie voor te leggen teneinde zijn beweringen te staven. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen bij het tweede verzoekschrift, verwijst de door haar aan het administratief dossier toegevoegde informatie, naar verkiezingen die werden uitgesteld tot 12 januari 2009 maar dit gold enkel voor het kiesdistrict Noakhali-1. Verzoeker zelf verklaarde echter gestemd te hebben in Chaudhagram (administratief dossier, gehoor CGVS, stuk 3, p. 3). Het betoog van verzoeker kan geenszins overtuigen.

3.10. Aangaande de motivering dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier betreffende de data waarop de revolutie van de BDR begon, tracht verzoeker deze tegenstrijdigheden te vergoelijken door te benadrukken dat het perfect normaal is dat hij de exacte data misschien niet meer

goed weet gezien dit al enige tijd geleden is en hij intussen al veel heeft meegemaakt en hij verklaringen dient af te leggen over moeilijke gebeurtenissen. Zoals de commissaris-generaal echter terecht opmerkt, verwijst verzoeker diverse keren naar 29 februari 2009 als de dag waarop de revolte begon en stelde hij dat hij op 28 februari 2009 vanuit Dhaka de bus nam naar Chauddagram en dat de revolte toen nog niet begonnen was. Dergelijke verklaringen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas nu uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14) duidelijk blijkt dat de revolte startte op 25 februari 2009 en op 29 februari 2009 al afgelopen was. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeker asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die ook na verloop van een bepaalde tijd, nog geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen. Samen met de vaststelling dat verzoeker evenmin namen van officieren die bij de revolte om het leven kwamen wist te vermelden, dit ondanks de massale mediaberichtgeving, alsook het feit dat verzoeker ook de naam van het hoofd van het BDR-kamp waar zijn familie verbleef niet kende, ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het tijdstip van de revolte verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

3.11. Verzoeker betoogt dat hij nooit geconfronteerd werd met de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst en meent hieruit af te leiden dat niet kan besloten worden dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

3.12. De procedure voor de verwerende partij is evenwel geen jurisdictionele of strafrechtelijke, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker beschikt bovendien overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, over een recht op inzage en kon dus te allen tijde zijn dossier inkijken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ooit inzage in zijn dossier heeft gevraagd, noch toont verzoeker aan de hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht, terwijl de gebruikte informatiebronnen waarop de commissaris-generaal zich steunt, zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden. Het betoog van verzoeker is niet ernstig.

3.13. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen de motieven in de bestreden beslissing dat hij over de partij BNP amper iets kon vertellen, dat hij geen namen kende van officieren die bij de revolte om het leven kwamen, hij ook niet het hoofd van het BDR-kamp waar zijn familie verbleef kende en hij zijn verklaringen op geen enkele wijze ondersteunt met enig document, worden deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

3.14. Door louter te poneren dat het feit dat hij weinig kan zeggen over zijn vlucht naar Italië en vervolgens naar België typerend is voor mensen in zijn geval, slaagt verzoeker er niet in volgende pertinente en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen: *“Ten slotte is het ongeloofwaardig dat u vanuit India naar Italië zou hebben gereisd met een paspoort waarvan u niet precies weet welke nationaliteit het betreft (zie gehoorverslag CGVS p.6). U gaf aan dat het misschien een Indisch paspoort was, doch is de kleur van het paspoort die u gaf, zijnde groen, niet de kleur van een Indisch paspoort (zie informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd). U wist ook niets over het visum waarmee u naar Italië reisde, hetgeen gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, niet geloofwaardig is.”* Uit lezing van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde te hebben gereisd met een Indiaas paspoort dat hij toonde aan *“de migratie”* (administratief dossier, gehoor CGVS, stuk 3, p. 5). Bijgevolg mag van verzoeker verwacht worden dat hij kennis heeft van de documenten waarmee hij gereisd heeft, dit te meer gelet op de strenge en individuele controles op de internationale luchthavens. In tegenstelling tot verzoekers bewering dat zijn onwetendheid typerend is voor mensen in zijn geval, is het juist zo dat omwille van het feit dat men zijn land ontvlucht uit vrees, men in een verhoogde staat van alertheid verkeert zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker weinig kan vertellen over zijn vlucht naar Italië. De hiaten in de verklaringen van verzoeker over zijn vlucht naar Italië ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

3.15. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de plichten van een asielzoeker en diens interviewer maar laat na deze beschouwingen toe te passen op zijn persoonlijke situatie. Dergelijk betoog kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van voornoemde bepalingen. Uit de bespreking hoger is gebleken dat de commissaris-generaal na grondig onderzoek op goede gronden heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.16. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal ten onrechte geen verder onderzoek heeft verricht naar de opgeworpen gronden om uit te maken of verzoeker al dan niet de waarheid spreekt dient te worden opgemerkt dat hij in wezen een omkering van de bewijslast betracht. In tegenstelling tot wat hij lijkt te suggereren moet de commissaris-generaal niet bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar of niet mogelijk zijn. De bewijslast rust in de eerste plaats op de asielzoeker en de commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem door de asielzoeker worden aangereikt. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging is niet afdoende om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees in concreto aannemelijk te maken. De commissaris-generaal is in dit verband op grond van de concrete vaststellingen zoals aangehaald in de bestreden beslissing terecht tot de conclusie gekomen dat de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zijn en belangrijke omissies bevatten en dat verzoeker zijn verklaringen op geen enkele wijze ondersteunt met enig document zodat besloten dient te worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.17. In fine van zijn tweede verzoekschrift vraagt verzoeker de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen.

De Raad wijst verzoeker er in dit verband op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van deze vreemdeling.

3.18. In fine van het eerste verzoekschrift vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat hij daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

3.19. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER